

[Ellemann-Jensen]

og Nationalbanken er derfor selvfølgelig ikke på nogen måde nogen styrende faktor, som står over regering og folketing.

Nej, Nationalbanken er en korrigerende faktor. Nationalbanken er det instrument, som suverænt skal sørge for, at der, hvis en regering f. eks. fører en for svag finanspolitik, bliver gennemført den nødvendige stramme pengepolitik.

Hvis ikke vi havde en Nationalbank, der suverænt kunne tage sig af dette, hvis vi alene lagde det i hænderne på en regering og et spinkelt folketingsflertal at føre både en uforsvarlig finanspolitik og en uforsvarlig pengepolitik, så ville der dukke andre korrigerende faktorer op. Det ville være kræfter uden for Danmark, og vi ville få det at mærke først og fremmest på valutamarkedene, hvis ikke vi førte en seriøs politik. Så vi har altså Nationalbanken som denné meget nødvendige korrektion af, hvad man ikke måtte formå at gennemføre i regering og folketing.

Det var netop med denne argumentation, en tidligere socialdemokratisk finansminister, på det tidspunkt nationalbankdirektør, nemlig hr. Bramsnæs, i midten af 1930'erne så stærkt forsvarede Nationalbankens suverænitét over for angreb fra socialdemokratiet.

Det undrer mig meget at høre økonomiministeren stå her og tale om et udmærket forhold og om, at han ikke har hørt, at Nationalbanken har indvendinger imod den form for samarbejde. Økonomiministeren kan bare læse f. eks. nationalbankdirektørens indlæg i Berlingske Tidende, der så tydeligt viser, at man ikke føler sig rimeligt orienteret.

Jeg kan heller ikke tage det for gode varer, når økonomiministeren her siger, at man alene drøfter, hvordan man kan sikre konkurrenceneutralitet mellem de forskellige kreditgivende institutioner. Dette halvanden sides notat, som ministeren formentlig selv har siddet og lavet, og som vi har fået ad en besynderlig omvej i politisk-økonomisk udvalg, drejer sig jo om placering af denne såkaldte bruttoplaceringskapacitet, altså noget, der griber meget dybt ind i pengepolitikken.

Økonomiministeren har for det første ikke her i dag afvist, at regeringen uden Nationalbankens deltagelse har ført disse forhandlinger med de institutter på penge- og kapitalmarkedet, som Nationalbanken har ansvaret for, og for det andet har ministeren ikke afvist, at man end ikke har ulejliget sig med at

give Nationalbanken en kopi af det notat, man har lavet til disse institutioner.

Dette sammen med både statsministerens og økonomiministerens personlige angreb på Nationalbankens øverste ledelse kan vi kun opfatte som en grov krænkelse af Nationalbankens suverænitét.

Formanden:

Hr. Ellemann-Jensen havde god hjemmel i første omgang, men nu synes jeg nok, vi bevæger os lovlig langt væk fra det, forslaget handler om.

Stetter (KF):

Jeg må bede hr. Glistrup om at høre efter, hvad jeg siger. Jeg sagde udtrykkeligt, at Nationalbankens direktion er en af de få offentlige instanser, som ytrer sig på lige fod med regeringens ekspertise.

Vi kommer ikke uden om, at Nationalbankens direktion har et selvstændigt ansvar for landets pengepolitik og for, at vi fører en nogenlunde fast valutakurspolitik, og det er jo indlysende, at man svækker den samlede direktion, hvis man fjerner den ene direktør. Det kan ikke nytte noget, det kan hr. Glistrup ikke bestride.

Jeg synes, det var ganske interessant, at økonomiministeren ikke kommenterede mine temmelig hårde vurderinger. Det kan nok fortælle et og andet om den holdning, regeringen tilsyneladende har til Nationalbankens direktion. Det er ikke beroligende at opleve, at regeringen polemiserer med Nationalbankens direktionsformand, og jeg kalder det at polemisere, når økonomiministeren i fjernsynet taler om nationalbankdirektørens »svingende vurderinger«.

Det er indlysende, at Nationalbanken må dele vilkår med alle andre, som deltager i debatten, men det må være på et grundlag, der ikke er polemisk, og jeg har ikke opfattet Nationalbankens indlæg i debatten som på nogen måde polemisk. Jeg har opfattet det på den måde, at nationalbankdirektøren har været stærkt foruroliget over, at han ikke er blevet orienteret om, at regeringen i virkeligheden planlægger totalt at ændre kapitalmarkedet i dette land. Det er jo det, der sker bag kulisserne, uden at man orienterer Nationalbankens direktion, og uden at man orienterer de politiske partier. Det kan nok fortælle et